

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

DAVID GEMMELL

VILKAS ŠEŠĖLYJE

eridanās

Knygute.lt

David Gemmell
VILKAS ŠEŠĖLYJE
Fantastinis romanas

Prieš kelis šimtmečius mūsų pasaulį ištiko katastrofa, kurios priežastis žino tik saujelė pašvęstųjų. Ten, kur tyvuliavo vandenynai, dabar plyti demonų ir šmėklų siaubiamos bevaisės dykvietės.

Jis Jonas Šenou, vienišas klajūnas, puikus šaulys, užsidegęs svajone išvaduoti žmonijos likučius iš pragaro išperų jungo. Jo kelias ilgas ir sudėtingas, jį medžioja nelabųjų žyniai, barbarų būriai ir net Atlantidos valdovai...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
365 tomas. Serija įkurta 1990m.

David Gemmell - WOLF IN SHADOW
New York, Warner Books, 1999

Copyright © by David Gemmell, 1987

Cover art copyright © Keith Parkinson, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Vyriausiasis žynys iškėlė kruvinas rankas, nusigręžė nuo lavono ir panardino delnus į sidabrinę taurę, sklidiną kvapnaus vandens. Kraujas ėmė sukuriuoti tarp vandeny plūduriuojančių rožinių žiedlapių, dažydamas juos purpuru. Jaunas patarnautojas atsiklaupė priešais karalių ir ištiesė jo link rankas. Karalius pasilenkė ir įteikė vaikinui didelį ovalų aukso grynuolį, išraižytą storomis juodomis gijomis. Patarnautojas nunešė grynuolį prie lavono ir nuleido į žiojinčią skylę, kur seniau plakė merginos širdis. Akmuo iškaito, sutvisko rausvai auksine šviesa nelyginant demono žibintas, juodos gijelės virto liaunesnėmis už plauką. Patarnautojas ištraukė grynuolį, gražino jį karaliui ir atbulas atsitraukė į šalės prietamą.

Antrasis patarnautojas prisiartino prie vyriausiojo žynio ir žemai nusilenkė. Tada aprėdė vyriausiąjį raudonu apeiginiu rūbu, užmaudamas šį per pliką žynio galvą.

Karalius dukart suplojo rankomis, patarnautojai nukėlė merginos lavoną nuo marmurinio altoriaus ir nunešė per ilgą salę užmarštin.

- Ir ką gi, Ahnazarai? - valdingai paklausė ka-

ralius.

- Kaip matai, valdove, mergina buvo stiprus ekstrasensas, ir jos esybė prieš išsekdamą papenės dar daug akmenų.

- Ir kiaulės kraujas papenės akmenį, žyny! Tu žinai, ko aš klausiu, - nukirto karalius, verdamas Ahnazarą skvarbiu žvilgsniu.

Plikasis žynys žemai nusilenkė, neatplėšdamas akių nuo marmurinių grindų.

- Kone visi ženklai palankūs, valdove.

- Kone? Žiūrėk į mane! - Ahnazaras pakėlė galvą, telkdamas jėgas, kad įstengtų pažvelgti į liepsnojančias Pragaro valdovo akis. Sumirksėjo, pamėgino nusigręžti, tačiau ugingas Abadono žvilgsnis jį kerėjo ir hipnotizavo. - Paaiškink savo žodžius.

- Įsiveržimas pavasarį žada būti sėkmingas, valdove. Tačiau egzistuoja pavojus... nedidelis.

- Kur?

Ahnazarą pylė prakaitas. Jis sausu liežuviu aplaižė perdžiūvusias lūpas.

- Ne "kur", valdove. Tas pavojus slypi trijuose žmonėse.

- Išvardink juos.

- Atpažinti pavyko tik vieną, likusieji neaiš-

kūs. Tačiau mes juos surasime. O tą, kurį atpažinome, vadina Šenou. Jonu Šenou.

- Šenou? Niekada negirdėjau šio vardo: jisai vietinis vadas ar plėšikų atamanas?

- Ne, valdove. Jonas Šenou - vienišas keliauninkas.

- Tai kaipgi jis gali būti pavojingas Pragaro išperoms?

- Ne išperoms, valdove, o tau.

- Manai, yra skirtumas?

Ahnazaras pablyško ir sumirksėjo, nubraukdamas nuo akių prakaitą.

- Ne, valdove. Stačiai norėjau pasakyti, kad jis pavojingas tau kaip žmogui.

- Niekada negirdėjau apie šitą Šenou. Kaipgi jis gali būti man pavojingas?

- Aiškaus atsakymo nėra. Tačiau tasai žmogus - negyvo senovės dievo garbintojas.

- Krikščionis? - sušnypštė Abadonas. - Pamėgins mane nužudyti meile?

- Ne, valdove. Aš kalbėjau apie tamsų senovės dievą. Tas vyras šienaute šienauja plėšikus ir yra linkęs į netramdomo įstūžio protrūkius. Yra netgi šiokių tokių požymių, kad jisai pamišęs.

- Kokie gi tie požymiai? Aišku, neskaitant re-

liginio idiotizmo.

- Jis keistas, valdove. Ieško miesto, kuris pranyko nuo žemės paviršiaus Palaimintojo Armagedono laikais.

- Kokio miesto?

- Jeruzalės.

Abadonas nusijuokė ir nusiraminę atsilošė soste.

- Tą miestą prieš tris šimtus metų sunaikino potvynio banga - didi visų potvynio bangų motina. Tūkstantis verdančio vandenyno vandens pėdų palaidojo tą maru užkrėstą vietą, skelbdamas Valdovo viešpatiją ir Jehovos žūtį. Ir ką gi tasai Šenou tikisi surasti Jeruzalėje?

- Mes nežinome, valdove.

- Tai kodėl jį pavojingas?

- Visose magiškose lentelėse ir visuose pranašiškuose sapnuose jo linija kerta tavąją. Jus sieja karma. Tą patį galiu pasakyti ir apie du likusius. Šenou kažin koku būdu prisilytėjo - ar prisilytės - prie tų dviejų, kurie gali tau pakenkti, gyvenimo. Mums dar nepavyko jų atpažinti, tačiau mes atpažinsime. Kol kas jie primena šešėlius už Jeruzaliečio nugaros.

- Šenou turi mirti... ir greitai. Kur jis dabar?

- Už kelių mėnesių kelio į pietus nuo čia ir ar-

tinasi prie Riverdeilo. Tenai mes turime savo žmogų, Flečerį. Perspėsiu jį.

- Viską pranešinėk man, žyny.

Kai Ahnazaras atatupstas pasišalino iš mėnės, Abadonas pakilo iš juodojo sosto ir priėjo prie aukšto siauro lango, už kurio plytėjo Naujasis Babilonas. Lygumoje į pietus nuo miesto telkėsi Pragaro išperų kariauna, besiruošianti į žygį Kruvinosios Puotos vardan. Artėjant žiemai bus išdalinti šautuvai, ir išperos pradės rengtis pavasario karui. Dešimt tūkstančių žmonių, susirinkusių po Abadono vėliava, plūstelės į pietus bei vakarus, kad atiduotų naujajį pasaulį paskutiniajam, išlikusiam po Kryčio.

Ir jie nuogaustauja, kad jam gali pakenkti kažkoks pusprotis?

Abadonas iškėlė rankas:

- Eikš pas mane, Jeruzalieti!

1

Raitelis sustabdė arklį plikos kalvos viršūnėje ir nužvelgė apačioje dryksančią dyką lygumą, nuožulniomis bangomis vilnijančią horizonto link.

Ir jokie ženklai, kad Jeruzalė nebetoli, ir nie-

kur nematyti tamsaus, deimantais tviskančio kelio. Betgi Jeruzalė visuomet buvo kažkur priešaky, viliojo nakties sapnuose, erzino pažadu, jog pasirodys kažin kur juodo kelio vingy.

Nusivylimas dingio vos užgimęs, ir keliauninkas nukreipė akis į tolimus pamėkliškai pilkus kalnus. Ar ne juose suras ženklą? O gal kelią jau seniai palaidojo amžių dulkės, paslėpė ilgos istorijos žolės?

Jisai nuvijo abejones. Jeigu tas miestas egzistuoja, Jonas Šenou jį suras. Raitelis nusivožė plačiabrylę odinę skrybėlę ir nusišluostė suprakaitavusį veidą. Artėjo vidudienis, ir Šenou nušoko žemėn. Pilkas plieno atspalvio eržilas stovėjo nejudėdamas, kol šeimininkas užmetė jam ant kaklo pavadį, o tuomet nulenkę galvą ir ėmė rupšnoti sultingą žolę. Raitelis pasirausė balnakrepšyje, išsitraukė savo senovišką Bibliją, atsisėdo ant žemės ir neskubriai pervertė auksu kraštuotus puslapius:

“Ir tarė Saulius Dovydui: tu negali stoti prieš tą Filistietį ir kautis su juo; nes tu dar jaunuolis, o jisai karys pačiame jėgų žydėjime”.

Šenou apgailėjo Galijotą, juk vargšelis buvo pasmerktas. Narsus milžinas, pasirengęs kautis su pačiu grėsmingiausiu priešu, staiga pa-

matė, kad jo varžovas - kone vaikas, be kardo ir šarvų. Jei būtų nugalėjęs, būtų tapęs pajukos objektu.

Šenou užvertė Bibliją ir rūpestingai įkišo ją į balnakrepšį.

- Metas keliauti, - tarė jis eržilui, šoko į balną, sugniaužė pavadį, ir arklys ėmė neskubiai leistis šlaitu. Raitelio žvilgsnis siurbėsi į kiekvieną riedulį, į kiekvieną medį, į kiekvieną krūmą bei krūmelį. Keliauninkai pasinėrė į slėnio vėsa. Šenou trūktelėjo pavadį ir, atsigrežęs veidu į šiaurę, giliai įkvėpė gaivaus oro.

Iš krūmo niurktelėjo triušis, ir arklys šastelėjo į šalį. Šenou išvydo, kaip žvėriukas dingo žolėje, spragtelėjo ilgavamzdžio pistoleto saugiklį ir paslėpė ginklą diržo dėkle. Beveik neatminė, kaip jį išsitraukė. Ilgų begalinių pavojų metų paveldas - miklios rankos, taikliakis ir kūnas, lenkiantis mintį.

Ne visuomet į gera... Šenou žinojo niekada nepamiršiąs nesuprantančių - ničnieko nesuprantančių! - vaiko akių, kai švino kamuoliukas perplėšė vargšeliui širdį. Jis niekuomet nepamirš, kaip menkutis kūnelis negyvas susmuko ant žemės. Tądien Jeruzalietį užpuolė trys plėšikai. Vienas pašovė Šenou arklį, kiti du puolė jį su peiliu ir kirviu. Per kelias sekun-

des keliauninkas įveikė visus tris, ir tuomet kažin koks krustelėjimas už nugaros privertė jį viesulu atsigręžti ir iššauti. Vaikiukas mirė net neriktelėjęs.

Ar Dievas jam atleis? Kada nors?

Kas iš to, jei Šenou pats neįstengs sau dovanoti.

- Tau pasisekė, Galijotai, - pratarė jis. - Nužudė tave.

Pasikeitė vėjas, iš rytų atnešdamas erzinantį kepamos šoninės kvapą, nuo kurio sugniaužė paširdžius. Šenou trūktelėjo dešinią pavadį. Už pusės mylios kelias užkopė ant kalvos, nusileido šlaitu ir išvedė į lanką prie valstietiško namo akmeniniu fasadu. Priešais namą plytėjo daržas, o už jo matėsi aptvaras, kuriame gėnėsi keli arkliai.

Namas be statinių tvoros, langai neuždengti. Už dvidešimties žingsnių nuo kairiosios sienos prasidėjo miškas - plėšikai galėtų prisėlinti prie pat namo, slėpdamiesi nuo šūvių. Šenou sustingo balne ir kelias minutes žvelgė į tą neįprastą būstą. Paskui išvydo berniuką su kibiru, žengiantį iš daržinės. Jo pasitikti išėjo moteris ir sušiaušė baltus mažylio plaukus.

Šenou apžvelgė atvirą erdvę, ieškodamas

vyro buvimo pėdsakų. Įsitikinęs, kad jie vieni, paragino eržilą ir nurisnojo namo link. Berniukas pirmas pastebėjo atvykėlį ir nėrė pro duris.

Išvydus raitelį Donos Teibard širdis sustojo, bet visgi, įveikdama panišką siaubą, moteris nukabino nuo sienos sunkų arbaletą. Įkišo koją į bronzinę kilpą, pabandė įtempti temple, tačiau jai pristigo jėgų.

- Padėk man, Erikai!

Berniukas pribėgo prie motinos, ir jiedu drauge įtempė temple. Dona įstatė į lataką strėlę ir išėjo į priebutį. Raitelis sustojo per dvidešimt žingsnių nuo namo. Kai moteris įžiūrėjo liesą veidą bei giliai įdubusias akis, slypinčias plačiabrylės skrybėlės šešėlyje, jos širdyje vėl subuvojo baimė. Donai niekada neteko regėti plėšikų, bet jei kas paklaustų, kaip jos manymu, pastarieji atrodo, ji apsakytų būtent tokį savųjų košmarų vaiduoklį.

Moteris kilstelėjo arbaletą ir atrėmė į šlaunį sunkią buožę.

- Jok iš čia! - sušuko ji. - Pasakiau Flečerui, kad mes čia pasiliksime. Neleisiu mūsų išvaryti.

Raitelis dar kelias sekundes nejudėdamas

Žvelgė į šeimininkę, paskui nusivožė skrybėlę. Pečius siekiančius juodus plaukus dabino šarma, o barzda palei smakrą buvo visiškai balta.

- Aš keliautojas, ponija, ir nepažįstu šito Flečerio. Neketinu daryti tau ko blogo. Stačiai užuodžiau šoninės kvapą ir pasukau čionai, norėdamas nusipirkti gabalėlį. Turiu mainomų monetų ir...

- Nešdinkis! - vėl suriko moteris. Arbaletas vos neištrūko jai iš rankų, ir Dona delnu kliudė nuleistuką. Strėlė pakilo į orą, nušvilpė viršum raitelio ir nukrito prie aptvaro. Šenou pasuko eržilą tenai, nušoko žemėn ir pakėlė strėlę. Palikęs arklį prie aptvaro, neskubiai prisiartinio prie namo.

Dona paleido iš rankų arbaletą ir priglaudė prie krūtinės Eriką. Berniukas virpėjo visu kūnu, tačiau delne tvirtai gniaužė ilgą virtuvinį peilį. Nenuleisdama akių nuo nekviesto svečio, motina paėmė iš sūnaus geležtę. Šenou beeidamas nusivilko sunkią odinę striukę ir persimetė ją per ranką. Štai tuomet moteris išvydo sunkius pistoletus, kabančius prie atėjūno diržo.

- Nežudyk mano sūnaus! - sukuždėjo jinai.

- Laimei, ponija, aš sakiau gryną tiesą ir ne-

ketinu daryti jums pikto. Ar neparduotum man gabalėlio šoninės? - Jis kilstelėjo arbaletą, trūktelėjo temple, įstatė į lataką strėlę. - Gal su šiuo ginklu rankose jausies ramiau?

- Tu išties ne komitetininkas?

- Šiose vietose esu svetimas.

- Mes kaip tik ketinome vakarieniauti. Užkąsi su mumis?

Šenou priklaupė prie berniuko.

- Ar galiu įeiti į vidų? - paklausė jis.

- O ar aš galiu tau sutrukdyti? - karčiai atsiliepė vaikas.

- Tik tark žodį.

- Tikrai?

- Turiu daug trūkumų, tačiau nesu melagis.

- Tuomet gali užėiti, - atsakė berniukas. Šenou pasuko į priebutį, o Erikas nusekė įkandin. Atvykęlis užkopė laiptais ir įėjo į vėsus kambarį - erdvų, malonių proporcijų. Ant balto akmeninio pagrindo stovėjo krosnis su ketaus orkaite, o kambario centre stūksojo meistriškai išraižytas stalas. Medinėje indaujoje palei sieną rikiavosi lėkštės bei puodeliai.

- Stalą padirbdino mano tėvas, - pranešė berniukas. - Jis puikus dailidė, geriausias Riverdeile, ir darbo turi į valias. Krėslas irgi tėvo

darbo, ir odas išraugino jis pats.

Šenou apsimetė besigrožįs odiniu krėslu, stovinčiu palei krosnį, tačiau jo akys tolydžio sekė laibutę moterį, triūsiančią prie orkaitės.

- Dėkoju jums už tai, kad įsileidote mane po savo stogu, - mažumą iškilmingai pratarė Šenou.

Moteris pirmąsyk nusišypsojo ir nusišluostė delną į drobinę prikyštę.

- Aš Dona Teibard, - pratarė šeimininkė, tiesdama atvykėliui delną.

Šis paėmė ranką ir lūpomis palytėjo pirštus.

- O aš - Jonas Šenou, ponia. Klajūnas svetimame krašte.

- Na, tai sveiki atvykę, Jonai Šenou! Prie šoninės rasime šiek tiek bulvių bei mėsos. Vakarienė bus paruošta po valandos.

Šenou priėjo prie durų, į kurias buvo įkalti smageliai, nusisegė diržą su dėklais ir pakabino greta savo striukės. Atsigręžęs moters akyse vėl išvydo siaubą.

- Nesibijokite, frei Teibard. Klajūnas privalo gebėti apsiginti. Bet aš sakiau tiesą, ir mano žodis tvirtesnis už geležį, nors, žinia, žmonių pasitaiko įvairių....